

Zlatko Blažević

(1929. - 2020.)

Početak prosinca 2020. godine, u domu za starije osobe „Park“, iznenada nas je u 92. godini napustio naš doajen Zlatko Blažević.

Zlatko Blažević rođen je u Ivanovu Selu 16.02.1929., školovao se u Vinkovcima, Požegi te Zagrebu gdje je upisao *Građevni odjel na Tehničkom fakultetu* (današnji Građevinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu). Diplomirao je 1955. godine s temom: „Zahvat i izvor Rakonek u dolini Raše“. Od 1957. godine započinje s radom u *Hidroprojektu*, na čijem je čelu bio od 1978. pa sve do odlaska u mirovinu 1990. godine.

Čitav svoj radni vijek Zlatko Blažević je bio vezan uz vodu te je sudjelovao kao projektant i/ili začetnik u mnogim projektima u Republici Hrvatskoj; Regionalni vodovod istočne Slavonije, Regionalni vodovod Podravine, vodovod Slavenskog Broda, Đakova, Županje, Dubrovnika..., ali i izvan granica Lijepe Naše tijekom projektantskog rada u Libiji, od 1962. do 1970, za Upravu voda i tla pri Ministarstvu poljoprivrede.

Nakon umirovljenja nije bio umirovljenik koji ne radi ništa, već je bio „penzioner“ jer je radio još i više na okupljanju kolega stručnjaka na planu voda, a najbolje ga je opisao prilog u časopisu „Građevinar“ iz 2017.: „Svjež, okretan i znatiželjan umirovljenik“. Bio je prepun ideja, ali i energije da brojne od njih i ostvari pa je tako 2006. godine osnovao „Slap“, udругu za očuvanje hrvatskih voda i mora.

Radno vrijeme „od jutra do sutra“, uvijek spreman saslušati, ali i uvjeriti sugovornika da je to moguće ostvariti i u skromnim uvjetima, ako se poslu prione s puno volje i odricanja.

Godišnje skupštine udruge bile su pomno pripremane i nisu bile suhoparni izvještaj o broju članova i financijskom

poslovanju, nego prateća izlaganja brojnih vrhunskih „vodara“ o aktualnom trenutku vezanom uz vode. U sjećanju sudionika zasigurno će najupečatljivijima ostati druženja sa članstvom i prijateljima Udruge Slap. Pozivao je sudionike na okupljanje na zapadnom parkiralištu Velesajma odakle je polazio autobus, a Zlatko dovozio hranu, piće i što sve ne u prtljažniku svoga automobila. Onda se kretalo do Siska gdje je čekao brod „Bela lađa“, „Juran i Sofija“ ako je Kupa bila dovoljno duboka, a ako nije onda su sa pristaništa ispod stare „Siscie“ niz duge stube konobari nosili hranu za uzvanike.

Možda je najupečatljiviji izlet bio onaj u Podravku Slatinu u „Valis Aureu“ gdje su sudionici imali prilike upoznati taj divan grad i arhitekturu te Zlatkovu kuću nedaleko biskupije, a i crkvu sa vodoskokom. No, najkonkretnija je bila ponuda hrane i pića u polju pod šatorom i roštiljem sa obiljem slavonskih pečenja, pjesmom i nezaboravnim štimungom domaćina.

Nabrajati sva okupljanja nema svrhe, a ovo navedeno je prilog manje upućenima, vezano za našeg dragog prijatelja i kolegu, što je javnosti manje poznato, da se ne zaboravi.

Poželimo Udruzi Slap dalji uspješan rad, poručimo obitelji Zlatka da su imali dobroga i poznatog oca, a Zlatku mir i konačan odmor koji je svojim radom pošteno zaslužio.

U svoje osobno ime, te svih još živućih kolega, HVALA Ti Zlatko za sve što si i nama i struci dao.

MIR PEPELU NJEGOVOM ■

Rade Karleuša i Tvoji kolege